

Čuvajmo svoju okolinu

Iako nikad nije bio zvanično nastanjen u Starčevu, u poslednjih sedamnaest godina kao da je pupčanom vrpcom vezan za njega. Najpre je razlog bio delikatan posao koji obavljao, a vremenom je taj odnos postajao sve ljudskiji i emocionalniji.

Mnogi sugrađani su ponekad se ljutnuli na preduzeće koje on vodi, ali kad se podvuče crta, teško da iko može poreći da Starčevo nije pristojno komunalno uređeno naselje. "Krivac" za to je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila. Reč je, naravno, o Milanu Bačujkovu, direktor JKP-a "Starčevac".

Milan Bačujkov, rođen je 27. januara 1963. u Pančevu, od majke Desimirke i oca Slavka, uz sestru Milenu. Oženjen je Aleksandrom, s kojom ima Velibora (21) i Jelenu (17). Osnovno obrazovanje stekao je u školi "Branko Radičević", završio je srednju ekonomsku "Paja Marganović", pa višu ekonomsku u Beogradu i, na kraju, pravni fakultet na Beogradskom univerzitetu.

Najpre je radio sitnije poslove preko studentske zadruge, potom pomagao ocu u advokatskoj kancelariji, godinu dana proveo u "Karić banci", neko vreme vodio agenciju za nekretnine "Vitas", a 1997. godine postao je direktor JKP-a "Starčevac", na čijem čelu je i danas. U kraćem periodu igrao je fudbal za "Dinamo", trenirao je stoni tenis, a u osnovnoj školi bavio se i gimnastikom. Pored toga, svirao je i gitaru.

Kako je odrastao mali Milan?

- Rođen sam jedne ciče zime, na praznik Sveti Sava. Stanovao sam u Ulici Maksima Gorkog, broj 87, između naselja Pepeljare i Tip Stanko, pa sam, shodno tome, detinjstvo proveo u "donjem gradu", poznatom kao prilično miran kraj. U to vreme se podrazumevalo da mi, deca sve slobodno vreme provodimo u igri na ulici, dok je danas potpuno obrnuto, jer su klinci prosto "zakucani" za kompjuter. Štaviše, roditelji su imali problem da nas uteraju u kuću, kako bi barem uradili domaći zadatak. Moj otac je bio advokat, majka je radila u privrednoj banci kao šef dinarske štednje, pa su oni, kao obrazovani ljudi, bili veoma tolerantni prema meni. Zbog toga sam, za razliku od mnogih vršnjaka, imao dovoljno slobode, što nisam zloupotrebljavao, s obzirom na to da, iako pomalo nestašan, nisam bio problematičan. Obično smo igrali fudbal na improvizovanom uličnom terenu pokraj moje kuće. Bilo je i nekog, nazovi, rivaliteta između pojedinih krajeva, pre svega u najvažnijoj sporednoj stvari na svetu, mada se događala i poneka bezazlena čarka. Tih godina bile su popularne "Zvezdane staze", a mi smo maštali o tome i zabaljali se pravljenjem "Enterprajza". Često sam odlazio kod babe u Sefkerin, tamo sam se igrao klisa, pravio topove od blata, pecao i klizao na tamiškim barama s klizaljka pravljenim od armature i drveta. Imali smo običaj i da se mačujemo s automobilskim antenama. Tako sam jednom prilikom s auta u komšiluku "pozajmio" antenu. Vlasnik je ubrzo počeo da istražuje, ali se sve dobro završilo.

Škola...

- Tada je škola bila institucija od renomea i respekta, a učitelji su sloveli za prave autoritete. Ni u jednom trenutku nismo ni pokušali da to dovodimo u pitanje, što je sada, nažalost, nezamislivo. Učiteljica mi je bila Bojana Suša, koja je u stanovala u blizini i kad god bih je video na ulici osećao sam blage trnce od strahopoštovanja. Što se tiče ponašanja, nikad nisam pravio većih problema, ali nisam bio ni previše disciplinovan. Krajem osnovne škole uhvatio me onaj period rok-ludila. Pustio sam kosu, a jedan nastavnik je tražio da se ošišam, na šta sam mu odgovorio da nemam novaca za frizera. On mi je u isti mah ponudio pare, što sam odbio i nekako uspeo da sačuvam dragocenu frizuru. Celo društvo je slušalo istu muziku, a ja sam, primera radi, najviše gotivio "Cepeline", "Parpl", "Flojde"... Sećam se da mi je prva ploča koju sam kupio bio album "Blek sabata". Ubrzo me je nešto stariji rođak Vladimir Janković "zarazio" svirkom, a prvu malu bambi gitaru dobio sam od očevog kuma Stojana Piperskog. Kao i mnogi, najpre sam naučio "Crni leptir" od "Ju-grupe" i to na jednoj žici. Kasnije sam bio deo grupe pod nazivom "Kvo vadiš", s kojom sam prvi put nastupao na kvalifikacionom takmičenju za jednu gitarijadu u starom džez-klubu. Na školskoj ekskurziji smo, čak, "zaradili" turu pića.

Momčenje...

- Srednjoškolskih dana smo se okupljali u parku, gde smo najčešće igrali fudbal, a ponekad i pijuckali. Tada su počeli "stidljivo" da se otvaraju i kafići poput "Keca", "Kupea", "Monstruma"... Po stanovima su pravljene rođendani i razne druge žurke, a aktuelni su bili i ispraćaji u vojsku i, posebno, odlasci na seoske slave. Jednom se nas ko-zna-koliko, nekom starom škom zaputilo na slavu u Čenti. Morali smo da izvlačimo slamku kako bismo odlučili ko će od nas da se spakuje u gepek, koji se, u tom modelu škode nalazio u prednjem delu. Odazili smo i na mnoge koncerte, a zahvaljujući tome što su drugari Toza i Boža pomagali svom ujaku koji je izdavao koncertnu rasvetu, često smo besplatno ulazili na svirke. Nekoliko puta smo i upravljali svetlosnim topovima na nastupima "Riblje čorbe" na Tašu, na "Bijelom dugmetu" na Hipodrumu. To nas je činilo veoma ponosnim...

Studije...

- Po povratku iz vojske krenuo sam u ekonomsku školu, jer su mi više ležale društvene nauke. Nakon sticanja diplome šestog stepena, upisao sam i Pravni fakultet. Bilo je to lepo vreme, a iz tog perioda pamtim ekskurziju u Firenci, na kojoj je nas nekoliko odudaralo po preteranom raspoloženju. Profesor odbrane i zaštite je to upamtio, pa mi je "za nagradu" naložio da predajem seminarski na temu situacije na Bliskom istoku. Interesani doživljaji su bili i odlasci na Jadransko more, gde mi, Pančevci baš i nismo bili dobrodošli zbog reputacije o agresivnijoj prirodi. Najčešće smo letovali u Makarskoj, u kojoj je postojao veliki i lepo uređen kamp, prepun stranaca, a redovno su svirali "Čorba" i "Galija".

Posao...

- Nesrećnih devedetih našao sam se dva puta po 45 dana na ratištu u Erdutu, Sarvašu, Dalju... Na sreću, nisam imao rizičnih situacija, a zanimljivo je da sam se tamo upoznao s Belim Filipovićem, budućim dugogodišnjim kolegom. U to vreme sam pomogao ocu u kancelariji, pre svega zato da bih nešto naučio o advokaturi. Oženio sam se 1992. godine, a ubrzo sam se zaposlio u "Karić banci", gde sam radio nekih osam meseci. Potom sam, među prvim u gradu, otvorio agenciju za nekretnine. Poslova sam nekih tri, četiri godine i to relativno uspešno. A, onda 1997. godine sam dobio poziv od prijatelja da preuzmem starčevačko komunalno

preduzeće.

Starčevo...

- Kako nikad ne bežim od izazova, uprkos rizicima i očekivanim opstrukcijama, prihvatio sam tu ponudu. Bilo je onih kojima je smetalo to što je neko iz grada došao da vodi preduzeće iz njihovog mesta. Realnost ih je brzo razuverila, a smatram da su za to zaslužni moja prošlost i poreklo, kao i činjenica da na mesto direktora nisam došao po političkoj liniji. Mislim da svih ovih godina nisam nikog ugrozio ili ošteti, jer sam se trudio da budem savestan i pošten. Moram da naglasim da su za to najviše zaslužni ljudi s kojima sam radio u tih sedamnaest godina. A, problema je bilo, ima ih i, naravno, da će ih uvek biti. Međutim, složnim radom sve se lakše prevaziđe. Upravo i zato uvek sam insistirao na dobrim međuljudskim odnosima, jer možda i najbitnija stvar u funkcionisanju jedne firme jeste da se na posao ne ide kao na gubilište. Zato podvlačim da je atmosfera kod nas bila prava domaćinska, posao je morao da bude odrađen, a za druženje se uvek imalo vremena. Recimo, kuvali smo riblje čorbe i druge specije, išli na razna takmičenja, pravili proslave, putovali na ekskurziju, čak smo i kupili jednu kućicu za odmor u Jabukovom cvetu. Naravno, nadirljivije je bilo kada smo neke kolege pratili u penziju, poput Lepe Živulj, Jovice Mecingera, Joce Ivanova...

Komunalno preduzeće...

- Po mom dolasku, u roku od par meseci već smo solidno funkcionisali. Tada je bilo četrnaest zaposlenih, a mogli smo i da zapošljavamo još ljudi, jer smo imali široku lepezu poslova - od uređenja groblja, odnošenja smeća, uređenja zelenih površina, ispumpavanja fekalija, do brojnih drugim usluga trećim licima. Sredinom prethodne decenije dostigli smo zenit, s obzirom na to da smo, pored redovnih aktivnosti i investicija koje nam je poveravala naša Mesna zajednica, dugo opsluživali i Rafineriju, gradske mesne zajednice, "Direkciju"... Međutim, početkom svetske krize, kreću i naši problemi, tako da od 2006. godine, kada smo kupili ult i kamion, nismo nabavili nijedno vozilo, a od 2009. godine, maltene, samo preživljavamo. Ipak, zahvaljujući odnosu s doskorašnjim osnivačem uvek smo te teške situacije neke kao prevazilazi, a šta će biti ubuduće, nezahvalno je reći. S druge strane, nismo nikog ni zapošljavali. Momentalno nas je samo osmoro, od toga četiri fizička radnika, što je za ovoliki broj stanovnika premalo, jer treba održavati brojne zelene površine, igrališta, groblja... Zasad se trudimo da, u saradnji s Mesnom zajednicom, odgovorimo svim potrebama građana, a trenutno je možda najproblematičnija situacija s psima lutalicama

Starčevo, danas?

- Očigledno je da su Starčevci mnogo dobili u poslednjih petnaestak godina kad je u pitanju razvoj komunalne infrastrukture. Pored već postojećeg vodovoda, asfaltirane su sve ulice, izgrađena je kapela s hladnjačom, kanalizacija je pri samom kraju, a postoji optički kabl. To nemaju ni neki delovi samog centra grada...

Tako govori novi direktor JKP-a "Starčevac", a sugrađanima poručuje:

- Da se prema svom mestu ponašaju domaćinski, kao što čine u svojoj kući.